

Hertha Hanson, Annaelle gallery, Riddargatan 41
Spår vittnar om skapande, sönderfall och tid

Detalj ur Clay Ketter, "Fifth Courtyard", 2011. Foto: CECILIA HILLSTRÖM GALLERY

Detalj av Hertha Hansons "Urd, Verdandi och Skuld #114", 2014. Foto:
ANNAELLEGALLERY

Hertha Hanson, Annaelle gallery, Riddargatan 41

Fotografi

T o m 4 maj/ T o m 10 maj

Det är något märkligt med den abstrakta konsten. Från att ha varit modernismens främsta kännetecken blev den parodierad, dekonstruerad, förklarad död och begravnen, nedstigen till dödsriket för att gång efter annan uppstå igen.

Om nu "uppstånden" är rätt ord. Kanske återkommer abstraktionen för att den kan innehålla så mycket – och inget alls. Inget annat uttryck kan insistera så intensivt på sin egen betydelse, utan att egentligen avslöja vad denna betydelse är.

Här finner jag Hertha Hansons måleri. I hennes målningar ställs olika täthetsgrader i ytskikten mot en mer eller mindre tydlig gestik, där färg pressats och skrapats undan i distinkta, kontrollerade rörelser. I den största målningen på Annaelle gallery skiftar blåa nyanser mot en palett i vitt och brunt, allt inom en strikt linjär, vertikalt ställd komposition. De framskrapade färgskiftningarna talar om erosion, vilken balanseras mot en stram konstruktion som närmast för tankarna till betonggjutformar. Samma spel mellan stramhet och sönderfall finns i en svit mindre målningar, där Hanson har skapat en monokrom målning genom att sy tätt med linnetråd på den ogrunderade linneduken; en mycket intensiv, taktill effekt.

Clay Ketter har en betydligt längre karriär att luta sig mot än den 20 år yngre Hertha Hanson. Inledningsvis arbetade han med den abstrakta konstens historia som fond, där gipsskivor och Ikea-moduler utgjorde materialet för målningar och skulpturer. Efter det har hans sökande efter kompositioner i det redan existerande mest tagit sig uttryck i fotografier av ödelagda husgrunder och ruiner.

På Cecilia Hillström slås jag av hur Ketter allt mer kommit att vila i sin egen tradition. Han använder fortfarande funna objekt och fotografier i sitt skapande, men nu är bilderna mer bearbetade vilket gör det egna ingreppet tydligare.

De senaste årens dockhuskollage står i en tydlig dialog med en svit äldre verk, men nu har elementen omstrukturerats så att kompositionen blir viktigare än själva ursprungsfunktionen. De bemålade fotografierna fungerar på ett liknande vis. Genom att dölja stora delar av omgivningen förstärker de vissa aspekter av bildens motiv. Samtidigt gör målningen detta parti kontextlöst och därför mer abstrakt.

Hertha Hanson och Clay Ketter skapar genom att både lägga till och dra ifrån. I denna dubbla rörelse uppstår spår som vittnar om tid, sönderfall och om det egna skapandet. Här finns ingenting av viljan till tidlöshet som vi fann i den tidiga abstrakta konsten. Det återuppståndsna visade sig vara en transformation.

Håkan Nilsson